

ทดลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ทำไมถึงเป็นนิยายภาษาญี่ปุ่น” จันเจาเงยหน้าถามเจ้าเจ๋อด้วยความ
งุนงงเล็กน้อย

“ผมจำได้ว่าต้นฉบับเป็นภาษาอังกฤษ”

เจ้าเจ๋อขมขี้มมองจันเจาแล้วบอกว่า “เปลี่ยนไปอ่านภาษาอื่นสนุก
กว่า”

จันเจาขมวดคิ้วเล็กน้อยมองเจ้าเจ๋อ

“มองหนังสือเล่มเดียวกันด้วยสายตาของอีกคน” เจ้าเจ๋อขม

“คุณจะสามารถมองเห็นความคิดของคนสองคนได้ในเวลาเดียวกัน”

- เออร์หย่า

ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

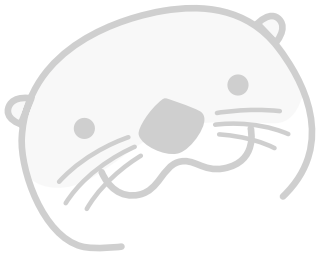
谜案集;

Special Crime Investigation

ภาค 2 เล่ม 2

耳雅 (เออร์หย่า)
เขียน

ซุนลี่
แปล

สำนักพิมพ์ไรส
กรุงเทพมหานคร

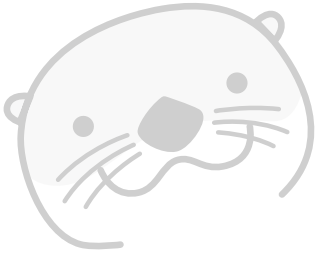

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

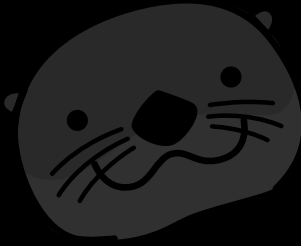
คำนำสำนักพิมพ์

คดีที่ทีม S.C.I รับผิดชอบไม่เพียงแต่เขย่าขวัญสันนิษฐาน แต่ยัง
แฝงไว้ด้วยปริศนาที่ชี้เข้ามาสู่ความลับของไป๋อวี๋ถิงและจันเจา ท่ามกลางคดี
ที่หนักหนาสาหัส พวกเขาพร้อมเลิฟความรักที่แสนซบซึ่งให้เราได้รับรู้
ไปร่วมกันด้วย

ติดตามเรื่องราวทั้งหมดได้ในเล่มนี้ค่ะ

กดจออ่าน
Rose

~~พาดกร~~

VS

~~พาดกร~~

(ต่อ)

12

นักเรียน

“กวงเกวียนกำเกวียน?” จุ้นแจมองไปที่ไป๋อวี่ถั่ง “เสี่ยวไป๋ แน่ใจหรือ?”

ไป๋อวี่ถั่งขมวดคิ้วเล็กน้อย “ฉันเคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนตอนทำคดี” เขาพูดพลางกดโทรศัพท์ “ฮัลโหล อาหู่ นายมาที่หอพักของหลี่เพยหน้อย มีบางอย่างจะให้นายดู แล้วก็เรียกกงซุนมาด้วย”

ไป๋อวี่ถั่งวางสายโทรศัพท์แล้วมองไปที่จุ้นแจ “จะใช้หรือไม่ใช้ ให้อาหู่ดูก็รู้แล้ว”

จุ้นแจพยักหน้าแล้วเดินอ้อมคพไปเพื่อดูเฟอร์นิเจอร์ภายในห้อง หลังจากมองไปรอบ ๆ จุ้นแจก็พบว่าห้องนอนนี้สะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อยเกินไปสำหรับหอพักชาย เขาเอื้อมมือไปแตะที่ราวเตียง...ไม่มีฝุ่นเลยแม้แต่เม็ดเดียว เมื่อหันกลับไปมองไป๋อวี่ถั่ง ไป๋อวี่ถั่งก็หันไปหาอาจารย์ที่ตอนนี้เครียดจนแข็งขาอ่อน “หอพักชายในโรงเรียนของคุณสะอาดมาก”

อาจารย์หายใจเข้าลึก ๆ สำยหน้าแล้วถอนหายใจออกมา “ก็มีแค่ห้องนี้เท่านั้น”

“เอ๊ะ” จุ้นแจมองกลับไปหาอาจารย์ “หมายความว่ายังไง?”

“หลี่เพยซิ่นซื้อเครื่องรักสะอาด” อาจารย์สำยหน้าอย่างช่วยอะไรไม่ได้ “นิสัยรักความสะอาดของเขาอยู่ในระดับรุนแรงมาก ว่างก็ทำความสะอาดหอพัก แถมยังใช้กระดาษทิชชูขัดพื้นอีก คุณว่าห้องจะไม่สะอาดได้อย่างไร?”

“แล้วเพื่อนร่วมห้องอีกสองคนไม่ว่าอะไรเธอ” ไปอู่ถึงท่าทาง
อยากรู้้อยากเห็น

“อ้อ หนึ่งในนั้นไม่เคยพักอยู่ที่นี้ เพราะเขาเป็นคนพื้นที่จึงกลับไป
นอนที่บ้าน แค่มารอภัยเก็บของที่นั่นเท่านั้น หวังเผิงก็มาอยู่้อยมาก เพราะ
มีร้านค้าว่างอยู่ตรงข้ามหอพักเขาจึงพักอยู่ที่นั่นเสมอ”

“พูดอีกอย่างก็คือ หลีเพยอาศัยอยู่คนเดียวมาตลอดใช้หรือเปล่า”
จันเจาถาม

อาจารย์โบกมือ สายหน้าแล้วบอกว่า “ผมรู้ว่าพวกคุณกำลังคิด
อะไรรออยู่ ตรงกันข้าม ความจริงหลีเพยมีมนุษยสัมพันธ์ดีมาก ที่ทุกคน
ไม่ได้อยู่กับเขาเพราะกลัวว่าเขาจะยุ่งยากในการทำความสะอาดภายหลัง”

“หัวหน้า” ขณะที่กำลังพูดคุยกันอยู่นั้นเจ้าหูกี้ผลักประตูเข้ามา ตาม
มาด้วยกงซุน

“นายดูหนอย” ไปอู่ถึงบู้ปากไปยังร่างของหลีเพย

ทันทีที่เห็นเจ้าหูกี้ขมวดคิ้ว เขาย่อตัวลงดูใต้เท้าของหลีเพย เห็นขา
ทั้งสองข้างของเขาถูกมัดไว้กับขาเก้าอี้ เจ้าหูกี้ขุ่นขี้ม่นแล้วบอกกับไปอู่ถึง
ว่า “หัวหน้า...ก่าจัดเนื้อร้าย”

“ดูออกไหมว่าคนกลุ่มไหนทำ” ไปอู่ถึงถาม

เจ้าหูกี้ครุ่นคิดสักพักแล้วบอกว่า “หัวหน้า...นี่เป็นวิธีก่าจัดเนื้อร้าย
จริง ๆ แต่มีบางอย่างผิดปกติ”

“เอ่อ?” จันเจาและไปอู่ถึงมองหน้ากันแล้วถามเจ้าหูกี้ “ผิดปกติ
ตรงไหน”

“อิม ที่เรียกว่าก่าจัดเนื้อร้าย แท้จริงคือการลงโทษผู้ทรยศตามสถานะ
และจำนวนพี่น้องที่เขาเคยทำร้าย” เจ้าหูกี้บอกเสียงเบา “คนทรยศมักจะ
ถูกมัดติดกับเก้าอี้ มือและเท้าถูกมัดไว้ จากนั้นก็ใช้มีดเขี่ยนเนื้อทั้งเป็น
ฆ่าพี่น้องหนึ่งคนก็ลงมีดหนึ่งครั้ง โดยปกติจะเริ่มเขี่ยนจากแขนซ้าย”

“แต่มือของเขาไม่ได้ถูกมัด” จันเจาออกไปที่ข้อมือของผู้ตายซึ่งไม่มี
ร่องรอยการถูกมัด

“เขาถูกเขี่ยนหลังจากเสียชีวิตแล้ว” กงซุนย่อตัวลงดูข้อเท้าของ

ผู้ตายที่ถูกมัดไว้กับเก้าอี้ “ตรงนี้ไม่มีรอยแผลใดๆ เลย มีใครบ้างที่ถูกเหินทั้งเป็นแล้วไม่คืนรนชัดขึ้น นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากปริมาณเลือด เขาถูกกระทำแบบนี้หลังจากเสียชีวิตแล้วอย่างแน่นอน”

จันเจาและไป๋อวี๋ถึงมองหน้ากันแวบหนึ่ง “ในถุงมีเศษชิ้นเนื้ออย่างน้อยหลายร้อยชิ้น...เขาเป็นนักเรียนตัวเล็ก ๆ ไม่น่าจะฆ่าพี่น้องร่วมแก๊งได้หลายร้อยคนหรอกมั้ง ถ้าเป็นแบบนี้จริง ก่อนหน้านี้อคงสิ้นสะเทือนทั้งวงการตำรวจแล้ว”

“อีกอย่าง” เจ้าหูกล่าว “ความจริงตอนนี้อยู่เมือง S ก็ไม่มีกลุ่มมาเฟียอะไร”

ไป๋อวี๋ถึงพยักหน้า “เรื่องนี้ฉันเห็นด้วย ส่วนใหญ่ก็กลับตัวเป็นคนดีหมดแล้ว ตอนนี้มีวิกฤตเศรษฐกิจ อยู่ในกลุ่มมาเฟียก็หากินลำบาก ส่วนใหญ่เปลี่ยนอาชีพไปหมดแล้ว”

เจ้าหูลั่นหัวเราะแล้วบอกว่า “วิธีการแบบนี้ ส่วนใหญ่เป็นฝีมือของกลุ่มใหญ่ ๆ”

“นายพูดแบบนี้แสดงว่าการจัดฉากที่เกิดเหตุนี้ยังไม่ใช่มืออาชีพพอ” จันเจาบอก “เหมือนเป็นการเลียนแบบ”

ไป๋อวี๋ถึงพยักหน้าเช่นกัน “แต่คนที่รู้วิธีการแบบนี้มีไม่มาก อีกอย่างจุดประสงค์ของการใช้วิธีงกเวียนกำเวียนนี้น่าจะเพราะต้องการถ่ายถอดข้อมูลบางอย่าง บวกกับวิธีการนี้ยังไม่ได้มาตรฐานเท่าไร...อาจจะเป็นอาชญากรเลียนแบบที่ต้องการบออะไรบางอย่าง”

“นิสัยรักความสะอาดของนักเรียนชายคนนี้น่าจะรุนแรงมากจริงๆ” จันเจาชี้ไปที่หนังสือบนโต๊ะแล้วบอกว่า “ทั้งหมดถูกห่อด้วยปกหนังสือสีขาวบริสุทธิ์ และเรียงลำดับตามความสูงตำแหน่งของหนังสือ”

“รักความสะอาดจนมีอาการของโรคย้ำคิดย้ำทำ¹” ไป๋อวี๋ถึงกล่าว

¹หรือ Obsessive-Compulsive Disorder (OCD) เป็นโรคที่ผู้ป่วยมีความคิดซ้ำๆ ที่ทำให้เกิดความกังวลใจ และมีกรตอบสนองต่อความคิดด้วยการทำพฤติกรรมซ้ำๆ เพื่อลดความไม่สบายใจที่เกิดขึ้น ซึ่งตัวผู้ป่วยเองก็รู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ดีเหตุผล แต่ไม่สามารถหยุดความคิดและการกระทำดังกล่าวได้

พร้อมกับสายหน้า คิดในใจว่าเขาอาการหนักกว่าฉันมาก

ดูเหมือนว่าจันเจาจจะมองความคิดของไป๋อวีถึงออก จึงโน้มตัวเข้าหา เขาแล้วกล่าวด้วยรอยยิ้ม “เสี่ยวไป๋ ถ้านายยังปล่อยให้ยึดเยื่อต่อไปก็จะเป็นแบบเดียวกับเขา ว่าง จะให้ฉันรักษานายหรือเปล่า”

ไป๋อวีถึงยิ้มเล็กน้อย เมื่อเห็นว่ารอบ ๆ ไม่มีใครสนใจ เขาจึงโน้มเข้าไปกระซิบที่ข้างหูของจันเจาจอย่างแผ่วเบาที่สุด “ตกลง คินนี่เรามาลองที่บ่อโคลนกลางแจ้งกันเถอะ”

จันเจาจลืงตาใส่เขา ไป๋อวีถึงหัวเราะพริตอกออกมา “ถ้าจะเสียสละก็ต้องมีอะไรดึงดูดใจหน่อยสิ ไซ้ไหมเจ้าแมว”

...

“เขาเสียชีวิตตอนเข้ามิด” กงซุนตรวจร่างกายคร่าว ๆ แล้วกล่าวต่อ “พิจารณาจากรอยมิด ไม่ได้มีเพียงคนเดียวที่ตัดชิ้นเนื้อของเขา”

“เอ๊ะ?” จันเจาจเดินเข้าไปดู

“เมื่อก็ฉันได้ตรวจดูเศษเนื้อกอนั้น บางชิ้นมาจากคนถนัดซ้าย และบางส่วนมาจากคนถนัดขวา”

“เมื่อกองเยว่ถนัดซ้าย” อาจารย์กล่าว “ส่วนคู่แฝดถนัดขวา”

จันเจาจและไป๋อวีถึงมองหน้ากันและเข้าใจความหมายในคำพูดของอาจารย์อย่างรวดเร็ว

“ฟังจากน้ำเสียงของคุณ ดูเหมือนกำลังสงสัยนักเรียนสามคนนั้น” ไป๋อวีถึงถามอาจารย์ “ทำไมคุณถึงสงสัยพวกเขา”

อาจารย์มองไปที่ไป๋อวีถึงและจันเจาจแล้วกล่าวว่า “นักเรียนทั้งสามคนนั้นเข้ากับคนอื่น ๆ ไม่ได้เลย พฤติกรรมของพวกเขาก็แปลกประหลาด หลีเพยเป็นหัวหน้าชั้น จึงมักจะพูดคุยกับทั้งสามคนอยู่เสมอและพยายามเกลี้ยกล่อมให้พวกเขากลับเนื้อกลับตัว”

“พวกนั้นไม่พอใจที่เขาเข้ามายุ่งย่ามเธอ” จันเจาจส่ายหัวเบา ๆ “แค่เรื่องกระทบกระทั่งระหว่างนักเรียนเท่านั้น ไม่เห็นจำเป็นต้องใช้วิธีโหดร้ายแบบนี้เลย”

“แต่ยังงั้นเรื่องนี้ก็เป็นคดีฆาตกรรม” ไป๋อวีถึงยิ้มเล็กน้อย “ถ้าผม

เป็นคุณ ผมจะพูดในสิ่งที่ควรพูดทุกอย่าง”

อาจารย์หน้าซัดและคิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าอย่างจนปัญญา แล้วบอกว่า “ยังมีบางเหตุการณ์จริง ๆ แต่อาจารย์ใหญ่ไม่ให้ผมพูด”

“อืม” ไปอู่วิ่งเล็กคิ้ว “คุณพูดออกมาเถอะ พูดตรงนี้ยอมดีกว่าไปพูดที่สำนักงานตำรวจ จริงไหม”

อาจารย์ถอนหายใจแล้วกล่าวว่า “เราสืบได้ตั้งนานแล้วว่าทั้งสามคนนั้นติดต่อกันพวักค้ายาเสพติดกับนักเลง...เอาเป็นว่าเป็นผู้คนร้อยพ่อพันแม่ทางโรงเรียนไม่สามารถเข้าไปยุ่งกับพวกเขาได้”

“ทำไมถึงไม่ไล่ออกล่ะครับ” ไปอู่วิ่งขมวดคิ้วเล็กน้อย “ที่นี่คือโรงเรียนตำรวจไม่ใช่เหรอ ทุกคนที่ได้รับการฝึกอบรมจะต้องออกมาเป็นตำรวจในอนาคตใช่ไหมหรือเปล่า แบบนี้เท่ากับว่าเป็นการส่งแกะดำเข้าสู่สำนักงานตำรวจ?”

“เออ...เรื่องนั้น จริง ๆ แล้วทางโรงเรียนก็ตกที่นั่งลำบากเหมือนกัน”

อาจารย์อธิบาย “ตระกูลของเม็งควงเยว่มีภูมิหลังและอิทธิพลมาก”

ไปอู่วิ่งและจันเจียมองหน้ากันครู่หนึ่ง ต่างฝ่ายไม่มีอะไรจะพูด หลังจากนั้นไม่นานเจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์ก็เก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุเสร็จเรียบร้อย ล้วนเทียนและคนอื่น ๆ โทร.กลับมาบอกว่าพวกเขาไม่พบนักเรียนสามคนนั้นทั้งในและนอกโรงเรียน พวกเขายังโทร.ไปสอบถามที่บ้าน ก็ได้คำตอบว่าพวกเขาไม่ได้กลับบ้านมานานแล้ว เบอร์โทรศัพท์มือถือนั้นได้มาจากคนในครอบครัว แต่พอโทร.ไปก็ไม่มีการรับสาย คนอื่น ๆ ได้ไปสอบถามพวกนักเรียนซึ่งล้วนแต่ไม่ให้อารมณ์พวกเขาสูงนักหวังเฟิงยังบอกว่าทั้งสามคนปรากฏตัวครั้งสุดท้ายตอนที่พวกเขาทะเลาะกับหลี่เฟยที่ประตูโรงเรียนเมื่อวานนี้

“ทะเลาะอะไรกัน” จันเจียให้คนนำตัวหวังเฟิงมาและสอบถามเขาบริเวณประตูหอพัก

“ผมได้ยินไม่ชัด ดูเหมือนพวกเขาจะเถียงกันไปเถียงกันมาแล้วเริ่มลงไม้ลงมือ พวกของเม็งควงเยว่มีกันทั้งหมดสามคน หลี่เฟยตัวคนเดียวต่อสู้กันจะไม่เสียเปรียบหรือ ผมจึงเข้าไปใกล้เกลี่ย”หวังเฟิงยืนอยู่ที่

ประตูปัด พยายามมองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายใน แต่ประตูถูกปิดอยู่ ไปอวีถึงเห็นเขามีท่าทางอยากรู้อยากเห็นก็หัวเราะ “นายอย่าดูดีกว่า ไม่งั้นจะเป็นภาพติดตนะ”

“เมื่อก่อนเคยบอกหลี่เฟยก่อนเขาจะกลับไปว่า ผากไว้ก่อน จะได้เห็นดีกันแน่” หวังเฟิงกล่าวด้วยใบหน้าที่เศร้า “ตอนนั้นท่าทางเขาโหดเหี้ยมมาก”

จันเจาและไปอวีถึงมองหน้ากันครู่หนึ่งก่อนจะถามหวังเฟิงว่า “แล้วคุณรู้จักที่พักที่พวกเมื่อก่อนเคยเช่าอยู่ข้างนอกไหม”

หวังเฟิงนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “ผมรู้แต่ว่าอยู่ในชุมชนหลังโรงเรียน และอยู่ใกล้โรงเรียนมาก”

จันเจาและไปอวีถึงขอรูปถ่ายของคนทั้งสามจากโรงเรียน แล้วพาไปเจอกับลั่วเทียนออกจากโรงเรียนตำรวจมุ่งหน้าไปยังชุมชนซึ่งอยู่ที่ด้านหลังโรงเรียน

“โรงเรียนตำรวจแห่งนี้ใช้ไม่ได้จริงๆ” จันเจาส่ายหน้า “ใครจะกล้าใช้นักเรียนที่จบออกมาจากโรงเรียนแบบนี้”

ไปอวีถึงหัวเราะ “เจ้าแมว นี้อีอก็จบจากที่นั่นด้วย”

ไปอวีถึงหน้าแดง พยักหน้าแล้วกระซิบบอกว่า “ที่นั่นเป็นแบบนี้มาตลอด”

“จริงสินี้อีอ” จันเจายังรู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ “ที่นั่นคือโรงเรียนเก่าของนาย ทำไมนายดูไม่มีความผูกพันเลย”

ไปอวีถึงส่ายหน้าแล้วกระซิบบอกว่า “มีแต่ความทรงจำเลวร้าย ผมไม่อยากจะคิดถึงมัน อีกอย่าง ที่จริงแล้วนักเรียนส่วนใหญ่ที่จบจากที่นี่ถ้าไม่ไปเป็นเสมียนก็อยู่ในทีมตำรวจสายตรวจ หรือไม่ก็เป็นตำรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในชุมชนต่างๆ”

“จันเจาก็ถือว่าโดดเด่นที่สุดแล้วละ” ลั่วเทียนรู้สึกสนใจ “อาจารย์ใหญ่คนนั้นดูมีอำนาจมาก ทำไมเขาดูไม่สนิทสนมกับนายเลยล่ะ”

ไปอวีถึงและจันเจาก็พยักหน้าด้วยความสงสัย

“เหอะๆ...” ไปอวีถึงเกาหัวคล้ายลำบากใจ “บอกตามตรง พวกอาจารย์

ไม่เคยรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผมกับตระกูลไปเลย เพราะพ่อของผม
ไม่เคยยอมให้ผมพูด กลัวว่าจะได้รับการดูแลเป็นพิเศษ แต่เมื่อก่อนอาจารย์
ใหญ่ก็เคยดูตำผม เขาไม่ได้อ่อนโยนอย่างที่เห็น”

ทั้งสี่คนพูดคุยกันจนมาถึงหน้าทางเข้าชุมชนซึ่งผู้ พวกเขาสอบถาม
เจ้าหน้าที่และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกหลายคนจนรู้ว่าเมิ่งควงเยว่
และคนอื่นๆ พักอาศัยอยู่ในห้อง 408 ของอาคาร 29 ไปอวี๋ถั่งและคนอื่นๆ
จึงรีบรุดไปถึงประตูห้อง 408 และกดกริ่ง

เสียงกริ่งดังขึ้น แต่ไม่มีใครมาเปิดประตู ไปอวี๋ถั่งขมวดคิ้วพูดเบาๆ
ว่า “มีบางอย่างอยู่ข้างใน!”

ลั่วเทียนพยักหน้าเช่นกันแล้วเอาหูแนบประตูฟังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะ
ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย “เหมือนมีสัตว์กำลังเห่า”

“ในห้องมีหมาเหอ” จันเจาสงสัย

ไปอวี๋ถั่งส่งสายตาให้ลั่วเทียน ทั้งสองถอยหลังออกไปสองสามก้าว
และเตรียมตัวกระแทกประตู ไปฉือค้อนข้างเป็นกังวล “เข้าไปแบบนี้เท่ากับ
เป็นการบุกรุกเคหสถาน ไม่เป็นไรเหอ”

จันเจาลูบศีรษะเขาแล้วขยิบตาให้ “ถ้ามีใครถามก็บอกว่าได้ยินเสียง
คนข้างในร้องให้ช่วย เราเกรงว่านักเรียนทั้งสามที่อยู่ข้างในจะได้รับอันตราย
เลยต้องเข้าไป”

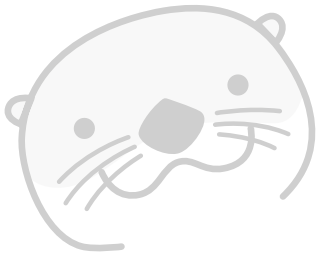
ไปฉือรู้สึกสนใจ สมัยนี้ชื่อตรงเกินไปคงเป็นตำรวจไม่ได้หรอก

ไปอวี๋ถั่งและลั่วเทียนถอยหลังออกไปหลายก้าวและเหยียดเท้า
ออกมาพร้อมกัน ‘ปัง’ ประตูถูกถีบเปิดออก ขณะที่ประตูกำลังเปิดออก
ก็มีเงาดำกระโจนเข้ามาหาพวกเขาทั้งสอง ไปอวี๋ถั่งมือไวตาไว เขายื่นมือ
ออกไปดึงทางของร่างนั้นแล้วเหวี่ยงลงกับพื้น...

‘ตบ’ ร่างนั้นถูกเหวี่ยงออกไปไกลจนกระแทกเข้ากับกำแพงและร่วง
ลงกับพื้น มันส่งเสียงคำรามหุ้มดำและมองมายังทุกคนที่ยืนอยู่ที่ประตู
ด้วยสายตาทวาดระแวง

“หมาเหอ” ไปฉือมองสุนัขตัวใหญ่ที่โก่งหลังแยกเขี้ยวอยู่ “นี่มัน
พันธุ์อะไรกัน”

แต่จั้นจากลับขมวดคิ้ว “ทำไมปากแหลมจ้ง”
“ดูที่หางของมันสิ” ไปอวีถึงซึ่ไปยังทางที่อ้วนใหญ่และห้อยลงของ
‘สุนัข’ ตัวนั้น “มันเป็นหมาป่าชัดๆ”

ทดลองอ่าน

13

คนบ้า ผู้หญิง หมาป่า

“หมาป่า?” จันเจาขมวดคิ้วเล็กน้อย “จะมีหมาป่าอยู่ในเขตที่พักอาศัยได้ยังไง”

หมาป่าตัวที่เพิ่งถูกไปอวีถึงจับเหวี่ยงไปกระแทกกำแพงดูเจ็บปวดมาก มันย่อตัวลงที่มุมกำแพงแล้วแยกเขี้ยวไล่ไปอวีถึง

ไปอวีถึงมองมันแล้วพูดกับคนที่อยู่ข้างหลังว่า “เรียกทีมสุนัขตำรวจให้นำกรงมา บอกให้พวกเขาส่งคนที่จับหมาป่าได้มาที่นี่ด้วย

“รอคนจับหมาป่ามาถึงก่อนแล้วค่อยเข้าไปข้างในเถอะ” ไปอวีถึงปิดประตู

“ใครนะ” ทันไदनั่นล้วยเทียนก็ตะโกนขึ้น พอหันไปมองที่ปลายทางเดินอีกด้านก็เห็นเงาร่างหนึ่งหลบหนีออกไป

ไปอวีถึงกับล้วยเทียนหันหลังวิ่งไล่ตามไป ไปอวีถึงกับจันเจาก็รีบตามไปด้วย

“ว้าย...” เสียงกรี๊ดร้องของผู้หญิงดังมาจากทางเดิน ไปอวีถึงกับล้วยเทียนวิ่งออกไปก็เห็นเด็กนักเรียนหญิงอายุราวสิบกว่าปีถูกชายร่างใหญ่ผิวดำคล้ำจับตัวไว้ ชายฉกรรจ์กอดคอเด็กสาวไว้แน่น ดึงเธอถอยไปจนชิดมุมกำแพงด้วยท่าทางตึงเครียด เขาพูดกับพวกของไปอวีถึงว่า “อย่า... อย่าเข้ามา อย่าเข้ามานะ!”

ไปอวีถึงขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วมองไปที่จันเจาราวกับจะถามว่า -

‘เจ้าแมว ดูซิว่าเขามีปัญหาอะไรหรือเปล่า’

จันเจาก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้วพินิจพิจารณาชายคนนั้น ไปอีกรั้งมีเหตุผลอย่างสมบูรณ์ที่จะสงสัยว่าชายคนนี้มีปัญหา เพราะเขาสวมเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง แต่เสื้อผ้าชุดนี้ก่อนจะขาดรุ่งริ่งมันน่าจะเป็นชุดสูทที่สมบูรณ์แบบพร้อมด้วยเน็คไท การแต่งตัวแบบนี้น่าจะเป็นเสมือน แต่สภาพของเขาตอนนี้เหมือนกับออกไปร้อนเร็วเนจรข้างนอกมาเป็นเดือน เนื้อตัวสกปรก เส้นผมมันแผลิบติดหนังศีรษะ มีรอยฟกช้ำมากมาย บนใบหน้า ทั้งดำและสกปรกมาก ดวงตาเบิกกว้าง...ท่าทางดูกระวนกระวาย

“ไม่ปกติ” จันเจาพูดสั้นๆ

“เกลี้ยกล่อมได้ไหม” ไปอีกรั้งมองจันเจา

“ฉันจะลองดู” จันเจามองไปยังเด็กสาวที่ต้นตระหนก เธอสวมชุดนักเรียน เหมือนเป็นนักเรียนมัธยมปลาย ตอนนี้เป็นช่วงปิดเทอมฤดูร้อน เป็นไปได้ว่าเธออาจจะไปเรียนกวดวิชา

จันเจาก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้วสังเกตเห็นคนบ้านนั้นอย่างละเอียดอีกครั้ง เห็นเขาปีบรัดคอเด็กสาว แต่คอยชำเลืองมองเธออยู่เป็นระยะ ราวกับกลัวเธอจะได้รับการจับ แม้ว่าจะมองไม่เห็นหน้าตาอย่างชัดเจน แต่เขาน่าจะอายุประมาณสี่สิบปี และสวมแหวนที่นิ้วนางข้างซ้าย

“ปีนี้น้องอายุได้สิบขวบแล้วใช่ไหม” จันเจาถามขึ้นอย่างไม่เป็นมิตร

“นะ...น้อง?” ชายคนนั้นมีท่าที่ชะงักงัน มองไปที่จันเจา

จันเจากะพริบตาปริบๆ “ใช่แล้ว น้องชื่ออะไรหรือ” เขาพูดพลางชำเลืองมองนิ้วนางข้างซ้ายของอีกฝ่าย

ชายคนนั้นก็ก้มลงมองนิ้วนางแล้วพยักหน้า “อ้อ เลี้ยว...เลี้ยวถึง” จากนั้นก็ส่ายหน้าด้วยความงุนงงแล้วถามว่า “คุณรู้ได้อย่างไร คุณเคยเห็นเลี้ยวถึงหรือ เธออยู่ที่ไหน ผมหาเธอไม่เจอ...ผมหาครอบครัวไม่เจอแล้ว”

จันเจาเอียงศีรษะและแสดงท่าทางงงวย “คุณเลอะเลือนไปแล้วละมัง ครอบครัวของคุณก็อยู่ที่ห้องนั้นไม่ใช่หรือ” เขาพูดพลางชี้ไปที่ด้านหลัง “เมื่อที่ผมยังเห็นเลี้ยวถึงอยู่เลยนะ”

“อ้อ...อยู่ตรงนั้นเองหรือ” ชายคนนั้นร้องตะโกนออกมาอย่างตื่นตัน

“ฉันกลับมาแล้ว เมียจำ ฉันกลับมาแล้ว...” เขาพูดพลางผลักเด็กสาวคนนั้นออกแล้ววิ่งไปทางด้านหลังพวกเขา ทันทีที่เขามาถึงก็ถูกล้วงเทียนคว่ำตัวแล้วจับกดเข้ากับกำแพง

เด็กสาวร้องไห้ด้วยความหวาดกลัว ไปฉีกเข้าไปปอบเธอแล้วถามว่า “คุณจำผู้ชายคนนี้ได้ไหม” เขาพูดพร้อมชี้ไปที่ชายคลุ้มคลั่งคนนั้น

“พวกคุณปล่อยผม ผมไม่ไปกับพวกคุณ!” ชายคนนั้นตะโกนโหวกเหวก “พวกคุณไม่มีสิทธิ์ทำแบบนี้ ผมจะกลับบ้าน กลับบ้าน”

เด็กสาวสายหน้าแล้วบอกว่า “ไม่เคยเห็น...ฉัน ฉันทายกลับบ้าน” ไปฉีกพยักหน้า เด็กสาวกำลังจะหันหลังเดินออกไป ทันใดนั้นก็ได้ยินจันเจาบอกว่า “เดี๋ยวก่อน!”

เด็กสาวหยุดแล้วหันกลับมามองจันเจา
จันเจาเอามือไหลหลังแล้วตั้งไปอู้อึงเบา ๆ
“คุณพักอยู่ที่ไหน” จันเจาถามเด็กสาวคนนั้น
เด็กสาวลังเลครู่หนึ่งแล้วถามว่า “พวกคุณเป็นใคร”
“พวกเราเป็นตำรวจ” ไปฉีกที่อยู่ข้างเธอตอบคำถาม
“ฉันอาศัยอยู่ในชุมชนฝั่งตรงข้าม” เด็กสาวคนนั้นดูไม่ไว้ใจทุกคนดวงตาทั้งสองที่มองจันเจาดูน่าเวทนา “ฉันต้องกลับบ้าน คำแล้วเดี๋ยวแม่จะว่าเอา”

จันเจาเห็นเช่นนั้นก็หัวเราะแล้วถามเสียงเบา “ชุมชนฝั่งตรงข้ามตึกไหนหรือ”

เด็กสาวชะงักแล้วมองจันเจาด้วยท่าทางประหม่า “แม่บอกว่า อย่าบอกที่อยู่ให้คนอื่นรู้ง่าย ๆ”

จันเจาพยักหน้า ยิ้มเล็กน้อย “คุณเพิ่งกลับมาจากโรงเรียนกวดวิชาหรือ”

“อืม ใช่ค่ะ” เด็กสาวตอบ
“แล้วทำไมไม่กลับบ้าน ขึ้นมาที่นี่ทำไม” สีหน้าจันเจาเย็นชาลงทันที
“...” เด็กสาวชะงักงัน สีหน้าเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน “ฉัน...ฉันมาหาเพื่อน”

จั่นเจาเลิกคิ้ว “เลิกเสแสร้งเถอะ ไบหน้าและร่างกายของคุณมีอายุ สิบหกปี แต่ดวงตาอายุสามสิบแล้ว!”

ทันทีที่ลิ้นเสียง หญิงสาวก็เลิกคิ้วขึ้นแล้วชักมือออกมาจากด้านหลังทันที เธอต้องการจะกระโจนเข้าไปหาไปฉื่อ ในขณะที่เดียวกันจั่นเจาก็หันขวับ วัตถุในมือไปอวีถึงที่อยู่ด้านหลังพุ่งออกมากระแทกจมูกของหญิงสาว เข้าอย่างจัง...มันคือโทรศัพท์มือถือของเขา

“อุ๊บ...” การที่สันจมูกโดนกระแทกนั้นเจ็บปวดที่สุดแล้ว หญิงสาว เอามือกุมจมูกแล้วก้มหน้าลงอีกครั้ง เลือดกำเดาค่อยๆ ไหลลงมา

“อย่าขยับ” ไปฉื่อชักปืนออกมาเล็งไปที่เธอ “คุณคือใครกันแน่”

ไปอวีถึงเดินเข้าไปเก็บโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ใส่กุญแจมือหญิงสาว แล้วผลักเธอไปอีกด้านหนึ่ง เมื่อมองดูตึๆ ก็พบว่าเธอคือหญิงสาวร่างเล็ก ทารองพื้นหนาเตอะ ดังคำพูดของจั่นเจา จากดวงตา...เธออายุร่วมสามสิบปีแล้ว

ทันทีที่ถูกใส่กุญแจมือหญิงคนนั้นก็หันขวับกลับมา ฉวยโอกาส ยกเท้าเตะตอนที่ไปอวีถึงยังไม่ทันระวังตัว ไปอวีถึงยกมือขึ้นปิดป้อง หญิงสาวคนนั้นพยายามจะวิ่งหนี เขาจับแขนเธอแล้วดึงกลับมา ยกขาขึ้น ป้องกันการเตะไซค์คิกของเธอ ไปอวีถึงขมวดคิ้ว จับเธอกดเข้ากับกำแพง แล้วบอกว่า “คุณอย่าขยับดีกว่า ผมไม่ทำร้ายผู้หญิง”

หญิงสาวดิ้นอยู่นานก็ไม่หลุด เมื่อรู้ว่าได้พบกับคนมีฝีมือเข้าแล้ว เธอก็พักหอบหายใจและไม่ดิ้นรนอีก

“ผู้หญิงคนนี้ฝีมือไม่เลว ไม่ใช่คนธรรมดา” ลั่วเทียนพาคนบ้า คนนั้นเข้ามาแล้วบอกกับไปอวีถึงว่า “ที่มือเขามีร่องรอยการถูกมัด”

“นั่นมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” ไปฉื่อมองไปยังบุคคลประหลาดทั้งสอง ที่ถูกจับกดติดกำแพงด้วยความมุงนง คนหนึ่งเป็นคนบ้าเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง อีกคนปลอมเป็นนักเรียนหญิงมัธยมปลายที่มีฝีมือไม่ธรรมดา ยังมีพาร์ต-เมนต์ที่เลี้ยงหมาป่าเอาไว้อีก

จั่นเจาย่อตัวลงมองชายคนนั้นแล้วมองไปที่หญิงสาวอีกครั้ง หลังจาก ครุ่นคิดก็ถามหญิงสาวคนนั้นว่า “คุณไล่ตามเขามาถึงที่นี่ ยังพกมีดมาด้วย

ต้องการจัดการเขาในที่ลับตาใช่หรือไม่”

จันเจาไม่คาดหวังให้หญิงสาวตอบ แค่เห็นสายตาของเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อยหลังจากได้ยินคำพูดของตนเองก็รู้ว่าเขาพูดถูกหรือไม่

“ดูเหมือนว่าผมจะเดาถูกนะ” จันเจาพยักหน้า ก่อนจะเอื้อมมือออกไปเปิดเปลือกตาของชายคนนั้นขึ้นเบา ๆ เพื่อมองดวงตาของเขา “เขาทรمانมานานมากแล้ว ดูเหมือนว่าจะมีอาการทางประสาทระดับหนึ่ง แต่เขาไม่ได้บ้าจริง ๆ พวกคุณกักขังเขา และใบหน้าของเขาก็มีรอยขีดข่วน เลือผ้าที่ขาดวินก็เหมือนที่พบเจอได้ทั่วไป...หมายความว่าคนที่พวกคุณขังไว้ไม่ได้มีแค่เขาคนเดียว” จันเจาบังเอิญเห็นดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย เขาคาดเดาต่อ “พวกเขาถูกขังอยู่ในที่มีตสกรปรกและอับชื้น ทุกวันมีแต่ความสิ้นหวัง พวกคุณจัดยาให้เขาปริมาณหนึ่งซึ่งก็น่าจะออกฤทธิ์ได้ตามคุณสมบัติของยา แต่คนคนนี้อาจจะมีความพิเศษ ฤทธิ์ยาจึงมีผลต่อเขาไม่มาก เลยฉวยโอกาสหลบหนีออกมาตอนที่พวกคุณไม่ทันได้ระวังตัว คุณจึงมาตามไล่ล่าเขา...เพื่อปกป้องวัตถุประสงค์ที่พวกคุณกักขังเขาไว้ และยังจำเป็นต้องจัดการเขาเพราะเขารู้เห็นหลายสิ่งหลายอย่าง”

ลมหายใจของหญิงสาวที่ขึ้นเล็กน้อย จันเจามองเห็นความกังวลใจของเธอจึงกล่าวว่า “ฝีมือของคุณไม่เลว ความจริงมันง่ายมากที่จะจับคนอ่อนแออย่างเขา แต่ทำไมถึงเพิ่งมาลงมือที่นี่ เหตุผลมีเพียงข้อเดียวตลอดทางที่ไล่ล่ามาไม่มีที่ลับตาคนพอจะลงมือได้ และอาคารหลังนี้ก็เป็นที่นี่ใกล้ที่สุด”

หญิงสาวอ้าปากค้าง หน้าซีดเผือด

“เมื่อกี้ตอนที่คุณพูดถึงชุมชนที่อยู่ฝั่งตรงข้าม คุณลั่นเลอยู่ครู่หนึ่ง... ดั้งนั้นผมเดาว่าน่าจะไม่ได้อยู่ในชุมชนฝั่งตรงข้าม แต่อยู่ในชุมชนข้างหลัง” จันเจาลุกขึ้นยืนแล้วมองไปที่ชายคนนั้น “สภาพของเขาไม่มีทางวิ่งได้เกินร้อยเมตรและเขายังเดินขึ้นบันไดอีกหลายชั้น...ผมเดาว่าเป็นโกดังของโรงงานแห่งหนึ่งบนถนนสายหลักด้านหลังอาคารหลังนี้...ดีที่สุดคือมีชั้นใต้ดินหรือไม่ก็แนวกำแพง...แบบนี้แม้จะมีคนตะโกนอยู่ข้างในก็ไม่มีใคร

ไต้ยีน”

ไปอวีถึงที่อยู่ข้าง ๆ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วโทร.หาเจียงผิง เพื่อขอให้เขาตรวจสอบโรงงาน โกดัง และที่จอดรถที่สอดคล้องกับเงื่อนไข ภายในบริเวณหนึ่งร้อยเมตรของถนนสายหลักทางใต้ของอพาร์ทเมนต์ และบอกให้เขาแจ้งอ้ายหู่ให้ส่งกำลังตำรวจจำนวนมากเข้ามา

ไม่นานนักก็มีข่าวจากเจียงผิง “มีสถานที่เพียงสามแห่งเท่านั้นที่ตรงตามเงื่อนไข”

ไปอวีถึงยื่นโทรศัพท์มือถือให้จั้นเจา จั้นเจาบอกเจียงผิงว่า “ให้อ้ายหู่และคนของเขาแบ่งเป็นสามทีม เข้าไปตรวจสอบภายในเวลาสิบนาที ทั้งหมดต้องพกอาวุธเพราะอาจจะต้องมีการปะทะกัน...อ้อ พาสุนัขตำรวจเข้าไปด้วย”

ก่อนจะมองไปที่หญิงสาวอีกครั้ง เห็นเธอหน้าซีด มองตอบเขาด้วยสายตาหวาดกลัว หลังจากนั้นไม่นานเธอก็บอกว่า “คุณไม่ใช่คน”

จั้นเจาเหลือบมองเธอเล็กน้อยก่อนจะหันกลับไปมองชายวัยกลางคนที่กำลังตื่นรนซัดขึ้นอยู่ริมกำแพง บอกว่าต้องการกลับบ้าน เขาตอบหญิงสาวคนนั้นอย่างเย็นชา “พวกคุณต่างหากที่ไม่ใช่คน”

หลังจากนั้นไม่นานทีมสุนัขตำรวจก็มาพร้อมกับกรง ครูฝึกสุนัขสองคนสวมชุดป้องกันเดินเข้าไปในห้อง จับหมาป่าตัวนั้นใส่กรงแล้วถามไปอวีถึงว่า “หัวหน้าไป จะให้วางกรงไว้ตรงไหน”

ไปอวีถึงมองหมาป่าตัวนั้นครู่หนึ่งแล้วถามสมาชิกของทีมสุนัขตำรวจว่า “นี่คือหมาป่าไซ้ไหม”

“ใช่” ครูฝึกพยักหน้า “หมาป่าแท้ๆ ไม่ใช่พวกพันธุ์ผสม”

“คุณรู้เต็มว่าเป็นพันธุ์อะไร” จั้นเจาถาม “ทำไม่รู้สิคิดว่าตัวมันเล็ก ๆ”

“ยังเป็นลูกหมาป่าอยู่เลย” ครูฝึกยิ้มแล้วบอกว่า “อายุไม่เกินสี่เดือน มันคือหมาป่าหิมะไซบีเรีย ไม่รู้ว่าได้จากไหน”

“หมาป่าหิมะ...?” จั้นเจาขมวดคิ้วเล็กน้อย “ทำไมหมาป่าหิมะถึงไม่เป็นสีขาวล่ะ”

“ฮ่า...” ครูฝึกสุนัขรู้สึกขบขันจั้นเจา “ดอกเตอร์จั้น หมาป่าสีขาว

เป็นพันธุ์ที่หายาก และโดยทั่วไปแล้วหมาป่าสีขาวยกั้ล้วนเป็นจำฝูง มีความฉลาดหลักแหลม จึงจับมันไม่ค่อยได้”

“เอาไว้ที่สำนักงาน S.C.I. แล้วกัน แต่หาอะไรให้มันกินหน่อยดีกว่า” ไปอวีถึงบอก “พอมขนาดนี้ อย่าให้อดตายล่ะ”

“ได้” ทีมฝึกสุนัขนำกรงกลับไปสำนักงานตำรวจ สมาชิกหน่วย S.C.I. ที่เหลือก็รีบตามมา จางหลงกับหวังเฉาคุมตัวทั้งสองคนกลับไปยังสำนักงานตำรวจก่อน ส่วนไปอวีถึงกับจั่นเจาเดินเข้าไปตรวจดูในอพาร์ทเมนต์ที่เลี้ยงหมาป่าไว้

“โอ้โห...กลิ่นใช้ได้เลย” เจ้าหุ่ยนจมูก “ดูเหมือนจะเป็นรังหมาป่าเหมือนขนาดนี้คนอยู่ไม่ได้หรอก”

ไปอวีถึงพยักหน้า ขณะนั้นเองโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าที่ตั้งขึ้น “ฮัลโหล อ้ายหุ่ย เป็นไงบ้าง”

อ้ายหุ่ยที่อยู่ปลายสายหายใจหอบ “หัวหน้า เราช่วยคนสามคนที่ถูกคุมขังในที่จอดรถชั้นใต้ดินมาได้ แต่ไม่มีคนที่กักขังหรือเฝ้าพวกเขาอยู่เลย น่าจะหนีไปแล้ว”

“พวกพวกนั้นไปส่งโรงพยาบาล ดูแลให้ดี เราต้องสอบสวนภายหลัง”

“โอเค” อ้ายหุ่ยตอบตกลงและไม่ลืมเสริมอีกประโยคหนึ่ง “หัวหน้า สถานที่แห่งนี้ดูไม่ชอบมาพากล พวกคุณมาดูแล้วกัน ผมมอบหมายให้คนมาคุ้มกันสถานที่เกิดเหตุแล้ว”

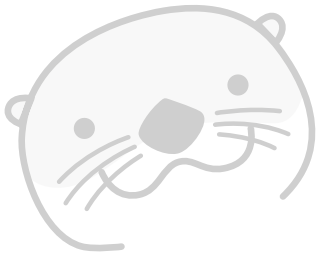
“โอเค เตี่ยพวกเราจะไป” ไปอวีถึงวางสายแล้วมองไปที่จั่นเจา “เจ้าแมว คนได้รับการช่วยเหลือออกมาแล้ว เป็นเหมือนที่นายคาดการณ์เอาไว้ทุกอย่าง”

จั่นเจาพยักหน้าแล้วบอกว่า “นายคิดว่า คนบ้านนั้นทำไมถึงต้องเจาะจงเดินเข้ามาในอาคารหลังนี้ด้วย มันเป็นความบังเอิญหรือว่ามีเหตุผล”

ไปอวีถึงครุ่นคิดแล้วยิ้มออกมาเล็กน้อย เขาโน้มตัวเข้าไปหาจั่นเจาแล้วกระซิบที่ข้างหู “เมื่อก็ตอนที่ผู้หญิงคนนั้นเตะฉัน ฉันเห็นขาของเธอมีรอยสักรูปหัวหมาป่า นับว่าเป็นเหตุผลหรือไม่ล่ะ”

จั่นเจาชำเลื่องมองไปอวีถึงครุ่นหนึ่ง “เจ้าหนูซู้ร้าย” แต่กลับได้ยิน

ไปอวีถึงพูดต่อว่า “เจ้าแมว นายสักลายหนูเอาไว้ที่กันดีไหม เอาสีขาวนะ!”
จันเงาพูดไม่ออก...

ทดลองอ่าน

14

จับหมาป่า

หลังจาก เดินวนรอบห้องที่เลี้ยงหมาป่าเอาไว้จนทั่ว จันเจาก็หยุดลงตรงหน้าผนังห้อง ในห้องไม่มีอะไรเลยนอกจากภาพวาดนามธรรมที่แขวนอยู่บนผนัง ไม่รู้ว่าเป็นภาพอะไร เป็นเพียงลายเส้นกลุ่มใหญ่ที่ม้วนพันกัน

“เจ้าแมว ภาพนี้มีปัญหาอะไรหรือ” ไปอวีถึงเข้ามาดูใกล้ๆ

“อีม” จันเจาส่ายหน้าอย่างลึกลับ “บอกไม่ถูก ฉันรู้สึกว่ามันแปลกๆ

พิกล

“เอาภาพกลับไปด้วย” จันเจาบอกกับเพื่อนร่วมงานที่อยู่แผนกนิติวิทยาศาสตร์ “รวมถึงพวกกระดาษทั้งหมดที่พบด้วย”

เจ้าหน้าที่แผนกนิติวิทยาศาสตร์เก็บตัวอย่างจากสถานที่เกิดเหตุอย่างระมัดระวัง ไปอวีถึงดึงจันเจาออกมาจากอาคาร แล้วพาตัวเทียนและคนอื่นๆ ไปยังโรงงานที่อ้ายหู่ช่วยชีวิตคนมาได้

เมื่อมาถึงโรงงาน จันเจาก็ไปอวีถึงและคนอื่นๆ ก็เห็นอ้ายหู่พาคนจำนวนหนึ่งเข้ามาปิดล้อมอย่างแน่นหนา และยังมีชิงแถบกันสีเหลือง ดึงดูตให้ผู้คนเข้ามามุงดูเป็นจำนวนมาก

ไปอวีถึงมองอ้ายหู่ที่วิ่งกระดิกหางเข้ามาเอาหน้าอย่างจนปัญญา “เจ้าหนู นายทำเกินไปหน่อยหรือเปล่า เห็นแวบแรกนึกว่าอยู่ในเรซิดেন্ট

อีวิล! เสียอีก”

“หัวหน้า อย่าพูดแบบนั้น ช่างในนั้นน่ากลัวจริงๆ พวกคุณไม่เชื่อ ลองเข้าไปดูสิ!” อ้ายหูกกล่าวพลางพาทุกคนเข้าไปข้างใน

“ช่วยเหลือออกมาได้ทั้งหมดสามคนเธอ” จันเจาถาม

“อืม” อ้ายหูกพยักหน้า “ดูท่าทางน่าสงสารมาก ที่สำคัญคือพวกเขา ล้วนไม่ได้สติ”

“ไม่ได้สติ?” จันเจาและไปอวีถึงมองหน้ากัน “ไม่ได้สติยังไง สลบไปเธอ”

“ไม่ใช่” อ้ายหูกส่ายหน้า “เหม่อลอย ไม่มีการตอบสนองใดๆ”

“เอ๊ะ” ไปอวีถึงรู้สึกแปลกใจ “นายแน่ใจหรือว่าไม่มีสติ ไม่ใช่ถูกใครสกัดจุด”

“สกัดจุด?” อ้ายหูกกับไปอวีถือพูดขึ้นมาพร้อมกัน “มีเรื่องสกัดจุดอยู่จริงๆ เธอ”

ทุกคนพูดไม่ออก

ไม่นานหลายคนก็เข้ามาในโรงงานแห่งนั้น มันคือโรงงานทอผ้าแบบโบราณ เครื่องทอที่ไม่ได้ใช้งานแล้วจำนวนมากถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ อยู่ภายในตัวอาคารโรงงาน เมื่อผลึกประตูบานเลื่อนเหล็กด้านหนึ่งออก ก็พบที่ว่างอันมืดมิดอยู่ภายใน แขนด้ายและเชือกเพลิงจำนวนมากกองอยู่ในโกดังที่ปิดอย่างมิดชิด เมื่อเดินไปจนสุดทางก็มีบันไดลงไปด้านล่าง ขึ้นไต่ดินยังมีตมจนมองไม่เห็นพื้น

อ้ายหูกและคนอื่นๆ ถือไฟฉายทหารเดินลงไปด้านล่าง จันเจาหันไปหาแล้วเทียบกับไปอวีแล้วบอกว่า “พวกนายไปตรวจจุดด้านในโรงงานว่ายังมีจุดที่นำส่งสัยอื่นๆ อีกหรือเปล่า” ทั้งสองจึงหันหลังเดินกลับไป

“เจ้าแมว กลัวว่าแล้วเทียบจะนึกถึงความทรงจำที่ไม่มีความสุขตอนใช้ชีวิตอยู่ไต่ดินเธอ” ไปอวีถึงโน้มตัวเข้ามากระซิบที่ข้างหูของจันเจา

¹ เกมซีรีส์ Resident Evil เป็นเกมแนว ผจญภัย-สยองขวัญ ผลิตโดยบริษัท แคมปคอม ซึ่งเป็นบริษัทผลิตเกมที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของญี่ปุ่น ต่อมาได้รับการดัดแปลงเป็นหนังสือการ์ตูนช่อง นิยาย ละครเสียง ภาพยนตร์ชุด ไลฟ์แอ็กชันและแอนิเมชัน ตลอดจนสินค้าอื่นๆ

“ช่างอ่อนโยนจริง ๆ”

จันเจ้ายิ้มให้เขาแล้วแอบตะป่ไปอู่ถึงตอนที่ทุกคนไม่ทันเห็น
บันไดมีเจ็ดสิบเจ็ดขั้นหมุนวนลงไปเป็นวงกลม ยิ่งเดินลงไปข้างล่าง
เรื่อย ๆ กลิ่นเหม็นอับของเชื้อราทำให้ทุกคนหน้าหนาวคิ้วขมวด

เท้าทั้งสองของเขาเหยียบลงบนพื้น มันเป็นพื้นปูนซีเมนต์เย็นเยียบ
มีสายยางเส้นหนึ่งที่ต่อกับก๊อกน้ำวางอยู่ข้าง ๆ พื้นปูนเย็นชื้นผิดปกติ
บ่งบอกว่ามันถูกน้ำชะล้างอยู่เป็นประจำ...เมื่อทุกคนมองไปรอบ ๆ ก็เห็น
เส้นที่วาดอย่างสะเปะสะปะด้วยสีขาवनผนังสีดำสนิท...จันเจาจ้องมอง
ลายเส้นเหล่านี้

“เจ้าแมว มันเหมือนกับภาพวาดนามธรรมภาพนั้นเลย การเรียง
ลำดับของเส้นเหล่านี้” ไปอู่ถึงมองไปที่กำแพงแล้วถามว่า “มันมีความ
หมายแฝงว้างไง”

จันเจาลูบคางแล้วถามอ้ายหู่ “ตอนที่พวกนายบุกเข้ามาก็เห็นว่า
มีคนสามคนถูกขังอยู่ในนี้ ไม่มีอะไรอย่างอื่นอีกใช่หรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรแล้ว” อ้ายหู่ส่ายหน้า “ประตูที่อยู่ชั้นบนเปิดอยู่ เราจึง
คิดว่าคนที่เฝ้าอยู่คงหนีไปแล้ว”

จันเจาระเบิดเสียงหัวเราะ ดิ่งไปอู่ถึงเข้ามาแล้วบอกว่า “เสียวไป
ไป เราไปจับหมาป่ากันเถอะ”

“ฮะ” ไปอู่ถึงถูกจันเจาดิ่งขึ้นรอลอย่างไม่มีมีขลุ่ย ทุกคนก็ตาม
ขึ้นไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น จับหมาป่าอะไร หมาป่าก็ถูกจับไปแล้ว
ไม่ใช่เหรอ แต่ก็ทำได้เพียงตามจันเจาไป

รถแล่นมาถึงหน้าทางเข้าโรงพยาบาล จันเจาและคนอื่นๆ เดินเข้าไป
อย่างสง่าผ่าเผย

“ดอกเตอร์จัน หัวหน้าไป” ผู้ดูแลผู้ป่วยเหล่านี้คือโจวเหลี่ย คัลย-
แพทย์ด้านสมองที่มีชื่อเสียง

“เป็นไงบ้าง” จันเจาถามเขา

โจวเหลี่ยส่ายหน้า “สภาพของพวกเขาดูแย่ง ผมขอให้พยาบาล
อาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้าที่สะอาดให้พวกเขาก่อน...ตอนนี้พวกเขาไม่มี

ปฏิกิริยาตอบโต้ได้ ๆ รวากับคนที่เสียชีวิตแล้ว”

“จั้นเหอ” จั้นเจาเปิดประตูห้องพักผู้ป่วยแล้วเดินเข้าไปพร้อมกับ
ไปอวีวี่ถึงและคนอื่นๆ

ในห้องพักผู้ป่วยมีคนสามคนนั่งนิ่งอยู่บนเตียง ดวงตาทั้งสองมองไป
ข้างหน้าอย่างเลื่อนลอย เหมือนกำลังใจลอยจริงๆ

จั้นเจาเดินเข้าไปถึงตรงหน้าพวกเขา มองพิจารณาทีละคนอย่าง
ถี่ถ้วน ใช้เวลาในการมองแต่ละคนถึงครึ่งนาที สุดท้ายเขาก็หยุดอยู่ตรงหน้า
คนที่อยู่ด้านในริมหน้าต่างและพิจารณาเขาอย่างละเอียด

ทุกคนอยู่ในวัยสามสิบ มีหนวดเคราเล็กน้อย เป็นคนเอเชีย ทว่า
ดูไม่เหมือนคนจีน

ทุกคนมองจั้นเจาด้วยความสนใจ ทันใดนั้นก็ได้ยินจั้นเจาถามขึ้น
อย่างกะทันหัน “เมื่อไหร่ที่ใครอาบน้ำให้เขา เขามีรอยสักหัวหมาป่าอยู่บนตัว
หรือเปล่า!” ลิ่นเสียงก็เห็นคนที่นั่งเหม่ออยู่บนเตียงแดงพรวดขึ้นมาแล้ว
กระโจนเข้ามาหาจั้นเจา

จั้นเจารู้สึกว่าถูกดึงแขน ไปอวีวี่ถึงกระซอกเขาไปด้านหลังแล้วเอา
ตัวเองกั้นไว้ ยกขาขึ้นเตะเข้าไปที่ชายโครงของเขาอย่างจัง

“โอ๊ย...” ชายคนนั้นส่งเสียงร้องโหยหวนคล้ายกับหมาป่าแล้วล้มลง
กับพื้นอย่างแรง

ในขณะที่เขาล้มลงกับพื้น ที่เหลืออีกสองคนบนเตียงก็ลุกพรวดขึ้น
แล้วรีบวิ่งเข้าไปหาจั้นเจา มือทั้งสองกางเป็นกรงเล็บ ดวงตาจับจ้องและ
อ้าปาก ท่วงท่าแบบนี้ไม่ใช่মনุษย์โจมตีมนุษย์ แต่เป็นสัตว์โจมตีมนุษย์

เจ้าหูและคนอื่นๆ กำลังจะชักปืนออกมา แต่ไปอวีวี่ถึงยกมือห้าม เขา
ก้าวไปข้างหน้า เบียดตัวแทรกช่องว่างระหว่างทั้งสองคนอย่างคล่องแคล่ว
ก่อนจะเอามือทั้งสองข้างจับหัวไหล่ทั้งคู่ไว้ ยังไม่ทันที่ทั้งสองจะหันกลับมา
เขาก็ยกเท้าขึ้นเตะเข้าที่ข้อพับหัวเข่าของพวกเขาให้ทรุดลง ไปอวีวี่ถึงจับมือ
ของทั้งสองแล้วเหวี่ยงเข้าหากันตรงกลาง ทั้งสองชนกันดัง ‘ตึง’ ก่อนจะ
เอามือปิดหน้าล้มลงกับพื้น

“ใส่กุญแจมือให้หมดทุกคน!” ไปอวีวี่ถึงออกคำสั่ง

บรรดาเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาจับมือของทั้งสามไพล่หลังแล้วใส่กุญแจมือ

“สองคนนี่ต้องอยู่ดูที่นี่และให้หมอดูอาการ พวกเขาน่าจะกินยาหลอนประสาทเข้าไปจำนวนมาก” จันเจาสั่งการเจ้าหน้าที่ตำรวจ “ส่วนคนนี่” เขาพูดพลางซึ่งไปยังชายที่ถูกไปอ้วกถึงเตะล้มลงกับพื้น กระดุกซึ่งไครงน่าจะหักไม่น้อยกว่าสองซี่ “เอาเจ้ากระดุกเปราะนี่กลับไป เขานี้แหละเป็นผู้คุม!”

ทุกคนล้วนตกตะลึงอ้าปากค้างที่ทำการจับกุมได้ง่ายดายขนาดนี้ “นี่คือเทคนิคการต่อสู้อย่างสมบูรณ์แบบสกลไปหรือเปล่า” ลัว่เทียนถามเจ้าหน้าที่อยู่ข้างๆ “รวดเร็วจริงๆ”

“ใช่ จนถึงตอนนี้ยังไม่มีสิ่งใดที่สามสิ่งนี้จัดการไม่ได้ มันคือความเร็ว แม่นยำ และโหดเหี้ยม!” อ้ายหูกกล่าวอย่างภาคภูมิใจ “ครั้งหนึ่งฉันเคยต้านทานสิ่งสุดท้ายได้!”

“ใช่แล้วๆ นายเก่งมาก” เจ้าหน้าที่อ้ายหูกออกไปแล้วพาผู้คุมคนนั้นกลับไปที่หน่วย S.C.I.

“เจ้าแมว คราวนี้ไปไหนไปอีก” ไปอ้วกถึงถามจันเจา “ทำไมแม้แต่มนุษย์หมาป่าก็ยังไพล่มาได้”

“แถมยังเป็นมนุษย์หมาป่าจริงๆ อีกด้วยนะ” จันเจายิ้มตาหยี “ฉันจะกลับไปทำการทดสอบให้นายดู”

เมื่อกลับมาถึงหน่วย S.C.I. สิ่งแรกที่ได้ยินคือเสียงตะโกนลั่นของกงซุนจากห้องปฏิบัติการนิติเวช “หมาป่าที่ไหนอีก! คราวที่แล้วก็ไอ้ขนทองหกตัว คราวนี้เป็นหมาป่าขนยู่ง พวกนายเห็นห้องปฏิบัติการนิติเวชของฉันเป็นอะไร สวนสัตว์รังแธอ!”

“ทำไมกงซุนโมโหขนาดนั้น” ไปอ้วกถึงพูดด้วยความประหลาดใจ “แต่ครุฝึกสุนัขคนนั้นก็เหมือนกัน นี่ก็ยังไปถึงเอาหมาป่าไปไว้ในห้องปฏิบัติการนิติเวช”

แต่จันเจาจากล้วยมกริมพูดเสียงต่ำ “แปดสิบเปอร์เซ็นต์เพราะเห็นหมาป่าตัวนั้นแล้วนี่ถึงพีใหญ่เลยโกรธจัด”

ทั้งสองแอบหัวเราะ

เมื่อมาถึงสำนักงาน จันเจาก็ขอให้เจียงผิงถ่ายภาพวาดนามธรรม ภาพนั้น จากนั้นก็พิมพ์ออกมาด้วยกระดาษ A4 แล้วทหารไรกรมาตัดกรอบสีขาวออกอย่างใจเย็น ทุกคนต่างจ้องมองไปที่จันเจาด้วยความสงสัย ขณะนั้นเองหม่าฮั่นและเจ้าหูที่ไปเข้าห้องน้ำก็เดินหน้ามุดเข้ามา

“เป็นอะไร” ไปฉือเห็นทั้งสองมีสีหน้าแปลกไปจึงถามเบาๆ “ไปเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็นในห้องปฏิบัติการนิติเวชอีกแล้วหรือ”

หม่าฮั่นยื่นมองจันเจาตัดกระดาษ เจ้าหูเข้าไปกระซิบบอกไปฉือ “ในห้องปฏิบัติการนิติเวช ซินซินกำลังเย็บศพที่ละลายน้ำแข็งแล้วให้ติดกันเหมือนเดิม โดยบอกว่าเพื่อให้ร่างกายของผู้ตายสมบูรณ์ และยังทำให้เธอได้ทบทวนวิชากายวิภาคอีกด้วย”

ทุกคนล้วนขนลุกชู่ แต่กลับได้ยินเจ้าหูกล่าวว่า “ยังมีมากกว่านี้อีก กงซุนกำลังให้อาหารหมาป่าในกรงด้วยซี่โครงแซ่แข็งที่เขาเอาไว้ทำซี่โครงเป็รียวหวาน”

พวกเขาพากันจินตนาการถึงภาพนั้น ในห้องปฏิบัติการนิติเวช หม่าซินยิ้มกริม เอาเข็มกับด้ายเย็บเนื้อคนตาย กงซุนนั่งยองๆ อยู่หน้ากรง เอาเนื้อหมูที่ตายแล้วป้อนหมาป่า หน้าขนลุก...

หลังจากใช้เวลากับมันไปเล็กน้อย ในที่สุดจันเจาก็ตัดสายเส้นบนกระดาษ A4 แผ่นนั้นออกมา เขาวางสายเส้นลงบนโต๊ะและจัดเรียงตามลำดับทีละเส้น...บนโต๊ะมีรูปภาพปรากฏขึ้น

ทุกคนเข้ามาดูใกล้ๆ และเห็นภาพหัวหมาป่าที่ประกอบขึ้นมาจากสายเส้นนั้น พวกเขา มองหน้ากันเล็กน้อย

“เจ้าแมว...นี่คืออะไร” ไปอวีถึงจำได้ว่ารูปที่เห็นเหมือนกับที่ขาของผู้หญิงคนนั้น หม่าปาตัวนี้เป็นหมาป่าตัวใหญ่สีขาว และสีหน้าของหัวหมาป่านั้นก็แฝงความชั่วร้ายอย่างบอกไม่ถูก

“ภาพนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความคิดปกตอย่างฉับพลันของคนพวกนั้น รวมถึงคดีฆ่าที่ถนนที่โรงเรียนหรือเปล่า” ไปอวีถึงถามจันเจา

จันเจายิ้ม เอนตัวพิงโต๊ะแล้วอธิบายให้ทุกคนฟัง “ยังจำเรื่อง

ลูกหมาป่าที่ดังกระหอนในตอนนั้นได้ไหม”

“จำได้!” ไปจ๊อกล่าว “เรื่องมีอยู่ว่า พี่น้องสองสาวลูกหมาป่าพรากไปหลังคลอด หมาป่าเลี้ยงดูพวกเธอเหมือนลูก พอพวกเธอเติบโตขึ้นก็ได้รับความช่วยเหลือจากมนุษย์ แต่พวกเธอคุ้นเคยกับธรรมชาติของหมาป่าไปแล้วและชอบใช้ชีวิตเหมือนหมาป่า”

จันเจาพยักหน้า “เมื่อเทียบกับพวกลูกหมาป่า รวมถึงลูกเสือดาวและลูกสิง...ล้วนเป็นเพราะมนุษย์เกิดมาพร้อมกับความสามารถในการเลียนแบบ ทำให้พวกเขาสามารถเลียนแบบทุกสิ่งรอบตัวได้ นอกจากนี้การแสดงออกใดๆในชีวิตคนเรา ความจริงแล้วคือการปลดปล่อยอารมณ์อย่างหนึ่ง เวลาหัวเราะก็คือการปลดปล่อยอารมณ์ที่มีความสุขออกมา เวลาร้องไห้คือการปลดปล่อยอารมณ์เศร้าออกมา...แน่นอน สิ่งที่เราควรสนใจมากที่สุดและมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดเหตุฆาตกรรมมากที่สุดก็คือการปลดปล่อยอารมณ์โกรธ”

ทุกคนพยักหน้า แม้จะเล่นคำมากเกินไปหน่อย แต่ก็ยังสามารถเข้าใจความหมายได้

“เมื่อคนเราโกรธและหงุดหงิดขึ้นมา โดยปกติมักจะกลายเป็นคนรุนแรง คนที่โกรธมากจะขาดสติและได้รับความกระทบกระเทือนได้ง่าย” จันเจากล่าว “ตัวอย่างเช่น ตอนที่คนเราโกรธจัดและต้องการฆ่าคน ถ้าเขานึกถึงครอบครัวและเพื่อน ในใจจะมีความอดกลั้น แต่ถ้าคิดอะไรไม่ออกเลยก็จะหาวิธีจัดการความโกรธที่ตรงไปตรงมาที่สุด ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่คนคนหนึ่งจะมีความกังวลอยู่วันสองวัน หากนานวันเข้ายังมองไม่เห็นความหวังของการช่วยเหลือ...โดยสัญชาตญาณแล้วก็จะใช้วิธีที่ตรงไปตรงมาและรุนแรงที่สุดจากจิตใต้สำนึกในการช่วยเหลือตัวเอง” จันเจาชี้ไปที่ภาพหัวหมาป่านั้น “นี่คือคำใบ้ที่กระตุ้นให้คนเราเกิดการเปลี่ยนแปลง...ปล่อยหมาป่าโดยใช้วิธีแบบหมาป่า ปล่อยสุนัขโดยใช้วิธีแบบสุนัข...ปล่อยฆาตกรคลุ้มคลั่งไปก็จะมีฆาตกรคลุ้มคลั่งอีกคนปรากฏขึ้นมา...ไม่มีวันจบสิ้น!”

15

ร่วมมือ

จู่เงาพุดจอบ ก็มองทุกคนด้วยสีหน้าตื่นเต้นดีใจว่า “ทุกคนเข้าใจแล้วใช่ไหม สิ่งที่เกิดขึ้นอะไรแล้วหรือยัง มันน่าสนใจมากใช้หรือเปล่า” ด้วยความหวังว่าจะมีคนเกิดความรู้สึกเช่นเดียวกับเขาสักหน่อย แต่ทว่า...

เห็นทุกคนล้วนเบิกตากว้างมองจู่เงาอยู่ประมาณครึ่งนาที แล้วสายตาก็เลื่อนไปทีไปอีที่ด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่า “ได้โปรดชี้แนะด้วย”

“แค็ก...” ไปอีถึงกระแอมไอ เอื่อมมือไปหยิบเศษกระดาษขึ้นมาจากโต๊ะ ก่อนจะถามพวกเขาว่า “นี่คืออะไร”

“เศษกระดาษ” ทุกคนพยักหน้าพร้อมกัน

ไปอีถึงหยิบขึ้นมาอีกชิ้นหนึ่ง แล้วนำเศษกระดาษ 2 ชิ้นพับเข้าด้วยกันเป็นรูปเครื่องหมายบวก “แล้วอันนี้ล่ะ”

“ลิบ...” เจ้าหุ่บ่มบ่ามตอบ

“ไม้กางเขน” เจียงผิงเอียงศีรษะ “ผีดูดเลือด”

“หมอ” ไปอีเอกล่าว่า “โรงพยาบาล”

“ตัวต่อ” ลั่วเทียนตอบ

หลังจากไปอีถึงวนถามไปรอบหนึ่ง เขาก็หมุนเครื่องหมายบวกในมือไปทางด้านข้างเล็กน้อย ปรากฏให้เห็นเป็นรูปกากบาท ก่อนจะถามว่า “แล้วอันนี้ล่ะ”

“ตัวเอกซ์” เจ้าหุ่บ่มบ่ามตอบอย่างไม่ดูตาม้าตาเรือ

“เอกซ์เมน” เจียงผิงเอียงศีรษะ “วูล์ฟเวอรีน”

“การคุณ” ไปฉือกล่าว “คณิตศาสตร์”

“กากบาท” ลั่วเทียนครุ่นคิด “หายไป”

ไปอวีถึงกวาดสายตามองทุกคน แยกเศษกระดาษทั้งสองชิ้นออกจากกัน โยนกลับลงไปบนหัวหมาป่าแล้วถามว่า “ในหัวของพวกนายยังมีภาพเครื่องหมายบวกกับตัวเอกซ์เมื่อก็อยู่อีกหรือเปล่า”

ทุกคนพยักหน้า “มี”

ไปอวีถึงพยักหน้าอีกครั้ง ซึ่งไปที่หัวหมาป่าแล้วถามว่า “นึกถึงอะไร”

เจ้าหู “หมาป่า”

เจียงผิง “ความตาย”

ไปฉือ “ความกลัว”

ลั่วเทียน “การลงโทษ”

“อืม รูปแบบความคิดของพวกนายน่าสนใจมาก” จันเจาลูบคางครุ่นคิด “ความคิดของเจ้าหูนั้นเป็นเส้นตรง ของเจียงผิงเป็นแบบลระดับหรือคือเป็นแบบไต่ระดับ และลั่วเทียนเป็นแบบเส้นโค้ง”

ดวงตาของทุกคนแทบจะวนเป็นรูปยวงกันยุ่งอยู่แล้ว พวกเขาออกไปที่ไปอวีถึง ไปอวีถึงซึ่งไปที่เจ้าหู “โง่” แล้วซึ่งเจียงผิง “แย่” ซึ่งไปฉือ “น่ารัก” ซึ่งลั่วเทียน “แปลก”

“ฮ่า...” หม่าฮั่นและคนอื่นๆ ที่คอยดูอยู่รอบๆ โดยไม่ได้มีส่วนร่วม ล้วนปรบมือให้ “ลึกลับมาก!”

จันเจาแบ่ปาก ขยับไปยืนอีกด้านหนึ่งแล้วเหล่ตามองไปอวีถึง

ไปอวีถึงทำให้ลายเส้นที่ประกอบเป็นหัวหมาป่ากระจัดกระจายออกจากกัน “จำหัวหมาป่าเมื่อก็ได้ไหม” เขาถาม

ทุกคนล้วนตกตะลึง เศษกระดาษกองกระจัดกระจายอยู่ตรงหน้า แต่ขึ้นไหนดคือหู ขึ้นไหนดคือจมูก...พวกมันกลับทำให้ทุกคนนึกถึงรูปลักษณะของหัวหมาป่าเมื่อครุ่นที่อยู่ในความทรงจำ

“อ้อ!” ไปฉือตกใจมาก “ผมเข้าใจแล้ว เส้นที่ยุ่งเหยิงคือการทำให้หัวหมาป่าปรากฏขึ้นในสมองของทุกคน...พวกเขาต้องเคยเห็นภาพหัว

หมาป่านั้นมาก่อน จากนั้นทุกๆ วันพวกเขา ก็อยู่ในพื้นที่ปิด จ้องมองเส้น สีขาวนั้น ภาพของหัวหมาป่าในสมองของพวกเขาจะชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งได้ผลมากกว่าการมองไปที่หัวหมาป่าหรือหมาป่าจริงๆ!”

“ถูกต้อง!” จันเจาพยักหน้าช้าๆ “นี่คือการบอกใบ้ทางอ้อม ซึ่งให้ผล เช่นเดียวกับการดำทอต่อหน้าและนินทาลับหลัง!”

ทันทีที่พูดจบทุกคนก็จ้องเขม็งมาที่เขา “ทำไมไม่พูดแบบนี้ตั้งแต่แรกเล่า”

“เป็นแบบนี้เอง มันคือความหมายที่ลึกซึ้งของคำใบ้” ทุกคนเริ่ม วิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา ไปอู๋ถึงเก็บเศษกระดาษ จันเจายืนอยู่ข้างโต๊ะ เอานิ้ววาดลงบนโต๊ะเป็นวงกลม

“เจ้าแมว ทำอะไรนะ” ไปอู๋ถึงเงยหน้าขึ้นมองเขาและเห็นใบหน้าที่ไม่ยอมแพ้ของจันเจา พอเห็นไม่มีใครสนใจจันเจาก็ยกเท้าขึ้นเหยียบ ไปอู๋ถึงอย่างแรง

“โอ๊ย...” ไปอู๋ถึงถูกเหยียบจนทางกระดูก

ทุกคนมีสีหน้าเข้าใจทันที มีเพียงเจ้าหูเท่านั้นที่เอามือลูบคางถามหมาฮั่นที่อยู่ข้างๆ “เสียวหมา การดำทอต่อหน้าและนินทาลับหลังก็คือการดำเหมือนกันไม่ใช่หรือ ต่างกันตรงไหน”

หมาฮั่นส่ายหน้าแล้วเอื้อมมือตบไหล่เจ้าหู “ช่างมันอาหู่ เลิกคิดเถอะ นายเป็นแบบเส้นตรง ปัญหาแบบนี้ไม่เหมาะกับนาย”

...

ขณะที่กำลังพูดคุยกันอยู่นั้น จู่ๆ หลูฟางก็พรวดพราดเข้ามาด้วย ใบหน้าซีดเผือด “ແ່แล้ว”

“เกิดอะไรขึ้น” ไปอู๋ถึงกับจันเจามองหน้ากัน เมื่อเห็นสีหน้าไม่สู้ดี นักของหลูฟางก็รู้ว่าจะต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นอย่างแน่นอน

“นี่คือคลิปข้อมูลเพิ่มเติมที่ตำรวจสากลส่งมาให้เราเมื่อเช้านี้” หลูฟางบอก “ว่ากันว่า TVA นั้นแตกแล้ว องค์กรที่ตั้งขึ้นมาใหม่คือ WOLF”

“WOLF” จันเจาขมวดคิ้ว “หมาป่าหรือ”

“ภารกิจแรกขององค์กรนี้คือการทำให้คนทั้งทวีปยุโรปตกตะลึง”

หลูฟางพูดพร้อมกับเสียบแฟลชโทรศัพท์เข้าไปในคอมพิวเตอร์ของเจียงผิง

เจียงผิงเปิดคลิปวิดีโอให้ฉายขึ้นบนหน้าจอขนาดใหญ่

คุณภาพของภาพนั้นชัดเจนและอยู่ในมุมมองที่ดีมาก ให้ความรู้สึกเหมือนสะกดรอยตามถ่าย ในภาพมีคนชุดดำสามคนถือมีด พวกเขาบุกเข้าไปในองค์กรและฆ่าทุกคนในนั้นด้วยวิธีการที่เหี้ยมโหดมาก การเคลื่อนไหวที่รวดเร็วและความโหดร้ายของวิธีการทำให้ผู้คนอดนึกถึงสัตว์ป่าไม่ได้ที่เหนือความคาดหมายที่สุดก็คือ เมื่อทุกคนถูกฆ่า องค์กรถูกกำจัดจนสิ้นซากแล้ว ก็เห็นคนชุดดำสามคนนั้นแหงนหน้าขึ้นฟ้าแล้วร้องโหยหวนขึ้นมา เสียงนั้นคือหมาป่า

“เอกซ์เมนออกโรงจริง ๆ เหรอนี้” เจียงผิงขมวดคิ้ว “แจ่งกว่าวูล์ฟเวอร์รินชะอีก”

สีหน้าของคนอื่น ๆ ก็ซีดเล็กน้อยเหมือนกัน เมื่อนึกถึงคดีที่เกิดขึ้นใกล้ตัวช่วงนี้ ก็ทำให้พวกเขาารู้สึกเย็นยะเยือกไปทั้งตัว

สุดท้ายก็เห็นรูปหัวหมาป่าปรากฏอยู่ในภาพ... และรอยสักบนร่างกายของชายหญิงที่เพิ่งถูกจับได้ก็เหมือนกับรูปหัวหมาป่าที่ประกอบขึ้นมาจากเศษกระดาศศิขานัน

ทุกคนมองหน้ากันเล็กลั๊ก... ไปอวี้อั๊งกับจันเจาจั้นหลังจากเดินกลับไปห้องสอบสวนและเข้าไปข้างใน ไปอวี้อั๊งถามหญิงสาวที่ถูกจับว่า “WOLF คืออะไรกันแน่”

หญิงสาวยิ้มเล็กน้อย จ้องตอบไปอวี้อั๊งแล้วบอกว่า “ความจริงหมาป่านั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรของสัตว์”

จันเจาจี้เล็กคิ้ว “แต่ผมคิดว่าสุนัขยิ่งใหญ่มากกว่าพวกมันนิดหน่อย”

“ฮ่า ๆ...” หญิงสาวหัวเราะ “หมาป่านั้นอยู่บนสุดของห่วงโซ่อาหาร! พวกมันไม่มีศัตรูตามธรรมชาติ ไม่มีความหวาดกลัว ไม่ช้าก็เร็วพวกมันจะยึดครองโลกใบนี้!”

ไปอวี้อั๊งมองจันเจาจี้แวบหนึ่งแล้วถามหญิงสาวคนนั้น “ผู้นำของ WOLF คือใคร”

รอยยิ้มแปลก ๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของหญิงสาว “ยังต้องถามอีก

เธอ ก็ต้องเป็น WOLF แน่นนอนอยู่แล้ว!” พุดจบเธอก็อำปากแผดเสียง แล้วโน้มตัวพุ่งเข้ามาหา ไปอู๋ถึงดึงจันเจาให้ถอยออกมาก้าวหนึ่งอย่างรวดเร็ว หญิงสาวถูกล็อกไว้บนเก้าอี้เหล็ก ขยับเขยื้อนไม่ได้ เธอพยายามพุ่งไปข้างหน้าอย่างสุดกำลังทำให้เก้าอี้เหล็กและกุญแจมือเสียดสีกันตลอดเวลา เสียงดังจนทำให้ผู้คนรู้สึกทรมาน

จากนั้นหญิงสาวก็ร้องโหยหวน ไม่รู้สึกรู้ว่าเหมือนมนุษย์เลย แต่กลับเหมือนหมาป่าตั้งแต่หัวจรดเท้า

“ผิดมนุษย์มนา” ไปอู๋ถึงดึงจันเจาออกมาจากห้องแล้วหันไปมองเขา “เจ้าแมว ไม่กลัวเธอ”

จันเจากลอกตาใส่เขา “นายเห็นนั่นเป็นเด็กเล็กๆ เธอไง ทำไมต้องกลัวด้วย”

“ก็นายเป็นแมวไม่ใช่เธอ” ไปอู๋ถึงพูดที่เล่นที่จริง “พวกแมวกวฬหมาไม่ใช่เธอ”

“ยังจะมีอารมณ์มาล้อเล่นอีก!” จันเจาล้วงตาใส่ “WOLF นั้นเหมือนจะเป็นคนที่อาศัยเราช่วงเวลา ZJ ไว้ เบี่ยงเบนความสนใจของตำรวจสากล และต่อสู้กับคนของศาลูล่า ใน TVA...เขาไม่ใช่ธรรมดาเลย”

“หมายความว่ายังไง” ไปอู๋ถึงถาม

“โดยทั่วไปการขึ้นนำต้องอาศัยการโน้มนำในตัวเอง เขาสามารถเปลี่ยนคำชี้แนะให้เป็นทฤษฎีและสร้างรูปแบบที่แน่นอนเพื่อนำไปใช้...แสดงว่าเขาน่าจะทำการทดลองเอาไว้มาก”

ไปอู๋ถึงเสียบไปครู่หนึ่งก่อนจะถามว่า “เจ้าแมว ทำไมพวกเขาถึงต้องการจับคนธรรมดาทั่วไปมาทำการทดลองที่สุดโต่งแบบนี้”

จันเจาส่ายหน้าแล้วสูดหายใจเข้าลึกๆ “ได้ยินสิ่งที่มนุษย์หมาป่าพูดเมื่อกี้ไหม ‘สุดท้าย WOLF จะยึดครองโลกใบนี้’”

“ฮ่า...” ไปอู๋ถึงแบ่ปากอย่างดูถูก “เขาเห็นคนอื่นปัญญาอ่อนไปหมด เธอไง ที่จะยอมให้สัตว์เดรัจฉานมายึดครองได้”

“แต่ที่กิจการของ TVA และ ZJ ถูกปล้นนั้นเป็นเรื่องจริง” จันเจาหัวเราะ

“ฮา...” ไปอวีถึงก็หัวเราะขึ้นมาเช่นกัน “นี่คือเรื่องที่ลีโอนาร์ดเป็นกังวลสินะ เขาถึงมาหานายครราวก่อน”

“เสียใจไป นายรู้ความแตกต่างที่มากที่สุดระหว่างหมาป่ากับสิงโตหรือเปล่า” จันเจาถามไปอวีถึงขึ้นมาอย่างกะทันหัน

ไปอวีถึงพยักหน้า “ถ้าในแง่ตัวต่อตัว สิงโตนั้นเก่งกว่าหมาป่ามาก แต่ถ้าดูกันเป็นฝูง ความสามารถในการฆ่าและทำให้บาดเจ็บของฝูงหมาป่าเป็นสิ่งทีฝูงสิงโตนั้นเทียบไม่ได้เลย”

“ถูกต้อง” จันเจาพยักหน้า “ฝูงสิงโตให้ความสำคัญกับการควบคุมสิทธิ์ ในสิงโตฝูงหนึ่งจะมีสิงโตตัวผู้ที่โตเต็มวัยเพียงตัวเดียวเท่านั้น... ดังนั้นขนาดของฝูงสิงโตจะใหญ่แค่ไหนก็มีแค่ยี่สิบถึงสามสิบตัวเท่านั้น แต่นอกเหนือจากการให้ความสำคัญกับการควบคุมสิทธิ์ ฝูงหมาป่ายังให้ความสำคัญกับหลักเสียงส่วนใหญ่ด้วย ดังนั้นขนาดของฝูงหมาป่าอาจจะมีถึงระดับหลายพันหรือหลายหมื่นตัว ในทิวเขตกและมองโกเลียในช่วงไม่กี่สิบปีที่ผ่านมา หากได้พบกับฝูงหมาป่า แม้แต่กองกำลังติดอาวุธก็สู้ไม่ได้”

“อืม” ไปอวีถึงพยักหน้า “แต่ตอนนี้มันใกล้จะสูญพันธุ์แล้ว”

“ในสมัยนั้นวิธีการสู้กับหมาป่าคือการตีให้ฝูงหมาป่าแตกกระจายแล้วจึงจัดการกำจัด ณ ที่ตรงนั้น มีทั้งใช้ระเบิดเพลิง ปืน และระเบิดมือ” จันเจากล่าว “ตอนนี้กลุ่มหมาป่าขนาดใหญ่ใกล้จะสูญพันธุ์จริงๆ แล้ว”

“เจ้าแมว” ไปอวีถึงถามขึ้นมาอย่างฉับพลัน “นายคิดอะไรได้”

จันเจาลูบคาง “ตอนนี้ WOLF เป็นจำฝูง แต่ก็ถือว่าเป็นหมาป่าที่โดดเดี่ยว ยังไม่มีลูกฝูงที่แข็งแกร่งเพียงพอ”

ไปอวีถึงเข้าใจทันที “ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง พฤติกรรมของเขาในตอนนี้คือการรวบรวมและทำให้ฝูงหมาป่ายิ่งใหญ่และแข็งแรงขึ้นใช่ไหม”

“อืม” จันเจาพยักหน้า “เมื่อทฤษฎีการขึ้นานาคคลได้กลายเป็นแบบอย่างเพื่อสอนได้ ก็จะเหมือนกับผู้ก่อการร้ายมีพระคัมภีร์ที่ถูกบิดเบือน...นายไม่จำเป็นต้องสอน เขาก็จะเผยแพร่พัฒนาให้ยิ่งใหญ่และแข็งแรงต่อไปได้เอง เมื่อถึงเวลานั้นมันจะง่ายตายเหมือนการเก็บเกี่ยวพืชผลหลังการเพาะปลูก”

ไปอู่ถึงฆมวดคิ้วแน่น “ใช่แล้ว ตอนนี่ WOLF อาจจะเป็นเพียงองค์กรที่ดำเนินงานในทวีปยุโรป แต่ด้วยรูปแบบการเติบโตแบบยกกำลังสอง มันจะกระจายไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว”

จันเจาครุ่นคิดแล้วบอกว่า “ฉันคิดว่า...”

“โทร.หาโอวหยาง!” ไปอู่ถึงตั้งจันเจาให้เดินไปข้างหน้า “เราต้องบอกอธิบตีเป่าก่อน!”

จันเจาถูกไปอู่ถึงลากให้เดินไป เขาพูดอย่างกลัดกลุ้ม “ทำไมนายถึงเข้าใจเรื่องที่ผมพูดทุกอย่าง ขนาดเรื่องที่ไม่ได้พูดนายก็เดาถูก แต่พวกเขาหลับฟังไม่เข้าใจ”

“ใช่ที่ผมฟังเข้าใจ แล้วพวกเขาฟังไม่เข้าใจ” ไปอู่ถึงหันกลับมาพูดแก้ให้ถูก “แต่ผมไม่มีใครในโลกฟังเข้าใจได้นอกจากฉัน”

จันเจาไม่ยอม เขายกขาถีบไปอู่ถึง “พูดจาซี้ซ่า นักศึกษาของฉันเข้าใจทุกคน!”

“พวกนักศึกษานายเข้ามาเรียนเพราะเสน่ห์ของนายกันทั้งนั้นแหละ นายว่ายังไงก็ว่าตามนั้น ใครจะกล้าแย้ง” ไปอู่ถึงตั้งจันเจามาอยู่ข้างๆ เพื่อป้องกันไม่ให้เขาซุ่มโจมตีตนเองอีก “จะว่าไปแล้ว ใครจะไปรู้ว่านายจะเอาทฤษฎีหลุมดำ ทฤษฎีควอนตัมมาเป็นตัวอย่างอธิบายให้พวกเขาฟังละ ยิ่งอธิบายก็ยิ่งสับสน นอกจากฮอว์กิง¹ กับดาร์วิน² แล้ว คนธรรมดาทั่วไปจะมีคนฟังเข้าใจสักกี่คนกัน”

“แล้วทำไมนายถึงฟังเข้าใจล่ะ” จันเจาถามอย่างไม่พอใจ

“มันก็แน่นอนอยู่แล้ว” ไปอู่ถึงโน้มตัวเข้าไปกระซิบข้างหูจันเจา “ฉันเคยเข้าไปไง ก็ต้องรู้โครงสร้างภายในของนายสิ”

“อา!” จันเจาหน้าแดงยกเท้าขึ้นถีบไปอู่ถึงอย่างแรง “สกปรก!

¹ สตีเฟน ฮอว์กิง (Stephen Hawking) นักฟิสิกส์ทฤษฎีและนักจักรวาลวิทยาชื่อดังระดับโลก

² ชาร์ลส์ โรเบิร์ต ดาร์วิน (Charles Robert Darwin) นักธรรมชาติวิทยา นักธรณีวิทยา และนักชีววิทยา ผู้ทำการปฏิวัติความเชื่อเดิมๆ เกี่ยวกับที่มาของสิ่งมีชีวิต และเสนอทฤษฎีซึ่งเป็นทั้งรากฐานของทฤษฎีวิวัฒนาการสมัยใหม่และหลักการพื้นฐานของกลไกการคัดเลือกโดยธรรมชาติ

นายไปเรียนรู้มาจากใคร! เจ้าหนูบ้า! ไม่เรียนที่มันดี ๆ หน่อย”

ทั้งสองเดินตักันเข้าไปในห้องทำงานของเปาเจิ้ง เปาเจิ้งเพิ่งวางสายโทรศัพท์ พอเห็นพวกเขาเข้ามา ก็พยักหน้า “ผมเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดแล้ว”

“อธิบดีเปา เราจะเอาอย่างไรดี” ไปอวีถึงและจั่นเจา มองหน้ากันแล้วถามเปาเจิ้งว่า “ครั้งนี้สถานการณ์ร้ายแรงมาก ถ้าไม่รีบทำอะไรสักอย่าง ผลที่ตามมาอาจจะเลวร้ายจนคาดไม่ถึง!”

“เมื่อที่ไอวหยางโทรมา บอกว่าเขาต้องการให้พวกคุณช่วยสืบด้วย” ไปอวีถึงและจั่นเจารู้สึกยินดียิ่งมาก “ไอวหยางถือว่าเป็นคนที่พูดจาคุ้มค่าไหนคำนั้น”

“ยังมีอีกอย่างไร” เปาเจิ้งยื่นสิ่งของชิ้นหนึ่งให้จั่นเจา “เมื่อก็มีพัสดุด่วนระหว่างประเทศส่งมาที่นี่ ของชิ้นนี้เป็นของคุณ”

จั่นเจารับมาดูพลางขมวดคิ้วอย่างไม่รู้ตัว ก่อนจะถามเปาเจิ้งว่า “ใครเป็นคนส่งมา”

เปาเจิ้งเลิกคิ้ว “คุณว่าใครล่ะ”

“เจ้าเจวี๋เหอ!” จั่นเจาเบิกตากว้าง “ไม่มีใครคิดวิธีแบบนี้ได้นอกจากเขา”

“รู้สึกว่าเขาจะส่งให้กับทางตำรวจสากลด้วย” เปาเจิ้งพูดเสียงต่ำ “ปฏิบัติการครั้งนี้สำคัญมาก ตำรวจสากลต้องการให้นักจิตวิทยาที่ดีที่สุดในโลกเข้ามาช่วย”

“คนที่พวกเขาเลือกคือใคร” จั่นเจาถามเปาเจิ้ง

เปาเจิ้งเงยไปครู่หนึ่ง “คุณกับเจ้าเจวี๋... พวกเขาอยากให้คุณสองคนร่วมมือกันผลิต ยาวิเศษ ขึ้นมาเพื่อต่อสู้กับหมาป่า”

จั่นเจาหยิบเอกสารข้อมูลมาดูอีกรอบแล้วเงยหน้าขึ้น “ผมต้องบอกว่าเขาเป็นอัจฉริยะจริงๆ”

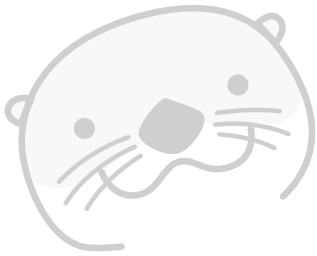
“คุณตอบตกลงที่จะร่วมมือกับเขาแล้วเหอ” เปาเจิ้งค่อนข้างประหลาดใจเล็กน้อย

“แน่นอน” จั่นเจาปิดแฟ้มข้อมูล “ธุรกิจก็คือธุรกิจ!” พูดจบเขาก็

ดิ่งไปอวีถึงออกไป “ไป เสี่ยวไป เก็บกระเป๋าเตรียมออกเดินทาง!”

ไปอวีถึงพยักหน้าแล้วเดินออกไปข้างนอก จากนั้นก็ได้ยินเสียงตะโกนอย่างดูตันของเปาเจิ้งดังออกมาจากห้องเหมือนเช่นเคย “ตั้งใจกันหน่อย ครั้งนี้เป็นความร่วมมือระหว่างประเทศ ถ้าพวกคุณกล้าทำให้สำนักงานตำรวจของเมือง S ขายหน้าละก็ ผมจะให้พวกคุณไปล้างห้องน้ำ ส่ำๆๆ!”

ไปอวีถึงและจั่นเจ้ายิ้มให้กันแล้วผลักประตูสำนักงาน S.C.I. ออกไปอวีถึงสั่งการทุกคน “ทุกคนไปเก็บกระเป๋า พรุ่งนี้เข้าขึ้นเครื่องบินไปยุโรป!”

ทดลองอ่าน